

oltarju in držal sulico v zmajevem žrelu. Ljudje iz belih hiš so prihajali vsak dan k njemu na obisk. In Jurij je živel z njimi.

Seme v jezeru je ostalo. A sv. Jurij ni čakal, da bi dozorelo; zmaja negodnika je razčesnil in ga ob belem dnevu dvignil iz jezera pod solnčno nebo, da se je raztopil v solncu kot črna sol. — — —

Stala sta zopet pastirja ob vodi, vnuka prejšnjih z istimi imeni.

»Lojze, daj, povej mi zgodbo o našem jezeru!«

In Lojze je povedal.

Tedaj je stopil za njima iz gošče tujec in vprašal: »Kako je ime vašemu jezeru?«

»Gospod, samo pravljica je,« je rekel Lojze in snel klobuk. »Deklica je stala na bregu in prožila fantu v čoln veliko srce iz dragega kruhka, s širokim rdečim trakom prevezano. Rada ga je imela. Pa ji je spodrsnilo, da je padla in utonila. Od tedaj pravimo jezeru Srce.«

»Srce?« se je začudil tujec. »In kje je sv. Jurij, o katerem si govoril?«

»Tam, na Glavi,« je pokazal pastir na solnčni hrib.

»Tam med črnolasimi bori se beli;« je pristavil mali in plaho pogledal tujega gospoda.

Srce, Glava! Čudna imena imate v vašem kraju!«

»Gospod, če vas zanima, oglejte si cerkev! Sulica sv. Jurija je tako težka, da je nihče iz našega kraja ne more omajati. Le sam sv. Jurij ji je kos. Je iz težkega jekla.«

Tujec je še bolj razširil obrvi in se zazrl v jezero in v hrib za njim. V tonečem solncu je bleščala pokrajina, da so od prevelike fuči zbolele oči. Pa saj ni gledal jezera. Kakor da ne gleda s telesnimi očmi, je videl v večerni svetlobi, tajno skrivnost iz večnosti, skrivnost, ki živi pregnana in zaprta na zemlji in so jo razumeli preprosti jezerjani pri sv. Juriju...

Pastirja sta odšla v hrib, kjer so zvonk-ljale koze. Mali se je še obrnil in rekel:

»Ta gospod mora veliko vedeti, ko tako bistro gleda.«

»Drežče, midva sva otroka in ne razumeva nič. On pa razume pravljico in naju pomi-luje, da verjameva take neumnosti.«

Mali ga je začudeno pogledal, del palec v usta in se zamislil, ker Lojzetu ni mogel verjeti.



D. SERAJNIK: OČE.

KADAR SE SKLONI . . .

MIRAN JARC.

Kadar se skloni nad nas molčanje
v večer, ko smo že mnogo govorili,
ko smo mislili, da se poznamo
že desetletja . . . s kretnjo samo
smo si srca, ujeta v pričakovanje,
prebudili . . .

Osupli, strmeči se zavemo
življenja, ki smo se ga bali,
kakor da ne smemo
govoriti besede, ki smo jih iskali
v dneh zapuščenih in osamelih, —
zdaj nas je njihov tihi sijaj
iz vrtov skrivnosti belih
pregnil . . .

Kadar se skloni nad nas molčanje,
zapojo srca kot angeli v raj . . .
Tiho je okrog mene, okrog naju,
okrog nas vseh, tedaj se je utrnil
hip doživetja in bili smo večnosti
vzvalovanje . . .